

VERGADERING VAN LEDERFABRIKANTEN.

De Vereeniging van Lederfabrikanten hield op Woensdag 7 Juli te Waalwijk een drukbezochte vergadering. De vergadering was met het oog op de tijdsomstandigheden en de daarmede verbandhoudende voortdurende stijging van de lederprijzen van zeer groot belang.

blijvend!" — Marwood negeerde deze interruptie, hoewel een wrevelige trek zijn gelaat verduisterde.

„Ik verloor," ging hij voort. „Je gooide jezelf weg aan dien kinkel Fraser (tot zijn teleurstelling kwam er geen verontwaardigd protest van haar lippen) en verliet de stad om hier te gaan wonen.

„Maar ik zwoer mij te zullen wreken." Zijn stem klonk nu luider en dreigender. „Ik hield je in 't oog en wachtte mijn tijd af. Die tijd kwam toen mijn oom mij zijn fortuin naliet onder de bepaling dat ik zijn naam zou aannemen. Dit vergemakkelijkte mijn wraak. Ik kwam hierheen en zorgdragende door jou noch door je man te worden gezien, kocht ik je woning en de fabriek waar je man werkte."

Wreede voldoening blonk uit de oogen van den man. Hij moest iemand zijn van een hatelijke natuur.

„Ik wilde jouw trots breken," ging hij voort. „Toen ik je voorstelde, smeekte, dien kerel, dien Fraser te laten loopen, weigerde je. Je kletste van ware liefde, die meer waard was dan al het geld ter wereld en durfde mij toevoegen, dat ik je alleen wenschte als een tijdpasseering, een speeltuig."

„Ik wilde je vernederen," ging hij voort met een stem trillende van haat, „en, bij den hemel, het is me gelukt. Eindelijk ben je hier gekomen om aan mijn voeten te kruipen en te smeeken om genade. Aha! mijn tijd, het oogenblik der wraak is aangebroken."

Zijn wreede woorden rakelden al het vuur der verontwaardiging in de arme vrouw op. Ze sprong van haar stoel op en naderde hem met gebalde vuisten en vlammende oogen.

„Je liegt!" riep ze uit. „Ik kwam niet hier om te kruipen. Ik heb nooit om medelijden gesmeekt en zal het nimmer doen aan iemand als jij!"

Hij keerde haar den rug toen en liep naar haar kind, dat nog steeds in den stoel te slapen lag. Hij schoof den doek een weinig terzijde, zoodat hij de kleine in het magere gezichtje zien kon.

niet waard! Een half jaar later was ik ook getrouwd.

„Kijk eens naar mijn jongen," ging hij voort. „Vergelijk hem eens met dat schamele wurmpje van jou! Zie eens wat geld doen kan. Ik kan hem volop voedsel, verzorging geven, ik kan hem alles geven wat een kind gezond en gelukkig maken kan. Jouw kind had kunnen zijn als hij . . ."

Hij hield even op en verlustigde zich in den aanblik van de knielende, weenende vrouw voor hem, die, over haar kind heengebogen, het uitgilde, dat hij even goed, neen, beter was dan het rijkste kind ter wereld. John Marwood genoot met volle teugen van zijn wraak. Ja, hij wist wel hoe hij een vrouw tot in het diepst van haar ziel wonden kon.

SCHOOL VOOR LEDERBEWERKERS.

Te Waalwijk is een school gesticht voor lederbewerkers, die in September zal worden geopend.

„Moet je niet eens naar mijn jongen kijken en zeggen wat een prachtige jongen hij is?" vroeg hij. „Moet je niet . ."

Hij hield verschrikt op. Een zenuwtrekking misvormde de gelaatstrekken van het kind.

„Hemel!" riep hij uit. „Wat scheelt er aan? Wat is er aan de hand?"

De angstige toon in zijn stem deed Nellie voor het eerst opzien. Het volgende oogenblik had ze haar kleinen Jim weer op den stoel gelegd en was opgesprongen. Wat ze zag deed haar vergeten dat het andere kind van den man was, die zich zoo'n schurk tegenover haar getoond had. Zij was een vrouw en bovenal een moeder. En in haar groot moederhart was plaats voor alle kinderen.

„Gauw, gauw!" riep ze uit. „'t Is een stuip! Roep de verpleegster!"

Marwood keek haar aan met een gelaat, waarin alle wreedheid had plaats gemaakt voor intensen angst.

„Ik kan niet!" zei hij radeloos.

„De verpleegster is uit. Wat moet ik doen?"

Nellie maakte een ongeduldige beweging.

„Roep zijn moeder dan," hernam ze op bevelenden toon, „en een dokter. Begrijp je, 't is zeer ernstig."

Hij legde het kind in Nellie's gastvrije armen.

„Houd hem een oogenblik," zei hij. „Ik zal zijn moeder halen."

Mevrouw Marwood, een klein vrouwtje met een popperig gezichtje kwam de kamer in vliegen.

„O, wat moeten we doen?" riep ze handenwringend, toen ze de kleine zag. „Wat moeten we doen?"

„Heb je om een dokter gestuurd?" vroeg Nellie. Marwood knikte. Hij was zeer bleek.

„Breng me een bad met heet water, snel!" beval Nellie.

Met een medelijdenden blik op het onbeholpen poppenmevrouwtje begon Nellie Fraser de zuigeling uit te kleeden en was hiermee klaar, toen Marwood met het badje terugkeerde. Nellie beoordeelde de temperatuur van het water met haar hand en dompelde het kind er in, terwijl de vader en moeder er hulpeloos bijstonden.

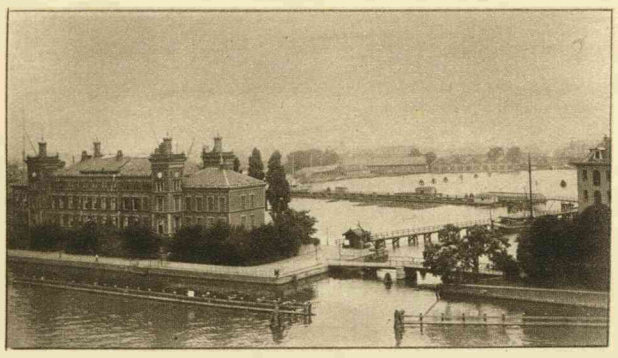
Ze had er juist de kleine weer uitgehaald en in een deken gewikkeld, die Marwood op haar verzoek gehaald had, toen de dokter binnentrad.

„Ik ben blij dat het niet erger is, mijnheer Marwood," zei hij. „Die prompte behandeling was uitstekend. Juffrouw Fraser — 't is immers juffrouw Fraser? — was hier juist te gelegener tijd. Ik mag wel zeggen dat ze uw kind het leven gered heeft."

Nellie stond op en nam haar kind dat onder alle drukte rustig doorgeslapen had op den arm.

„Ik zal nu maar heengaan," zei ze met een vijandigen blik op Marwood.

Marwood aarzelde, doch toen ze de kamerdeur reeds bereikt had, trad hij op haar toe en lei haar de hand op den schouder.

HET VERDWIJNEN DER MARINEWERF.

In aansluiting met de foto die wij in een onzer vorige nummers gaven naar aanleiding van het verdwijnen der Marinewerf te Amsterdam, geven wij hier nog een overzicht van het uitgestrekte terrein der Werf.

HET VERDWIJNEN DER MARINEWERF.

Het terrein der Werf, gezien vanaf een ander punt. Het hoofdgebouw, rechts op de foto, blijft bestaan evenals enkele andere der oude gebouwen.

„Arme kleine bedelaar," zei hij met de ploertige bedoeling de jonge vrouw in haar moederliefde te wonden. „Arme kleine schooier. Half verhongerd, zwak, slecht gekleed. Binnen een jaar ben je dood — of nog erger, je slijt je leven later in een gekkenhuis."

Nellie sprong op als een tijgerkat; ze sprong op hem af met zoo'n woede, dat hij een paar passen achteruittrad.

„Hij is niet arm en hij is niet half verhongerd," schreeuwde zij hem toe. „Hij is de mooiste jongen ter wereld. Hij is *mijn* jongen, van mij en van Jim en jij zult geen gruwelijke dingen van hem zeggen."

En zij viel op de knieën en drukte de kleine aan haar hart, terwijl ze met een vijandigen, uitdagenden blik naar den aterling opzag.

Marwood glimlachte en zonder een woord te spreken liep hij naar de deur, ontsloot die en ging de kamer uit. Nellie hoorde de deur aan de buitenzijde weer op slot doen en wist dat ze nog steeds gevangen was.

Twee minuten later keerde Marwood weer terug in zijn armen een zuigeling iets jonger dan die van Nellie, maar o, zoo flink, met ronde blozende koontjes; een scherp contrast met het schamel gekleede werkmanskindje.

„Zie je, ik heb ook een zoon en erfgenaam," schamperde Marwood voor de arme vrouw stilstaande. „O, neen, ik was niet zoo ongelukkig dat ik geen andere vrouw kon trouwen! Dat was je me

„Juffrouw Fraser," zei hij op min of meer verlegen toon, terwijl hij haar niet in het gelaat durfde kijken, „ik was een bruut, een schurk, en niettemin heb je mijn kind gered.

Ik heb spijt over wat ik gezegd heb.

Je hebt me een les gegeven, Nel.

Ik vraag je vergiffenis voor mijn handeling, en ik zeg je dat je in je woning blijven kunt zoolang je wilt.

Ik wil je man niet vragen op mijn fabriek te komen werken, want ik weet dat hij te trotsch is om zoo'n offer aan te nemen.

Maar ik zal zorgen dat hij op een andere fabriek een betrekking krijgt en een goede ook.

Ik heb al mijn invloed aangewend om dat te voorkomen; ik zal nu het tegenovergestelde doen!"

Nellie deinsde achteruit.

Dat was meer dan ze had kunnen of durven verwachten.

Ze keek den man die eens beweerd had haar te beminnen en haar nu zoo diep gegriefd had met uitdagenden blik aan.

Haar besluit stond vast.

„Liever sterf ik!" zei ze op verachtelijken toon.

Toen vloog ze haastig de gang in, het heerenhuis uit, terug naar haar schamele woning, naar armoede en tegenspoed.

R.K.-MIDDENSTANDSBOND „DE HANZE"

Op Woensdag 7 Juli hield de R.K.-Middenstandsbond „De Hanze" te Krommenie een vergadering die druk bezocht was. Hierboven een foto van de talrijke aanwezigen.

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN